

Zondag 28 maart

'Ze noemde haar zoon Ichabod...' (1 Sam. 4:21)(NBV).

Vecht voor je gezin.

De hogepriester Eli moest tijdens zijn leven ervaren dat zijn beide zonen sneuvelden in de strijd, dat de ark van het verbond werd buitgemaakt door de Filistijnen en dat zijn schoondochter een kind kreeg met de naam Ichabod, wat betekent 'Israël is van zijn eer beroofd'. We kunnen hier iets uit leren. Vandaag probeert de duivel de ark - Gods invloed - uit onze huizen te roven. Via media en groepsdruk proberen de machten van de duisternis het denken van onze kinderen te veroveren door ze bloot te stellen aan verkeerde waarden. Vader, moeder, wat staat er op je huis geschreven? 'De eer is weg' of 'ik en mijn familie zullen de Heer dienen' (Joz. 24:15)? We zijn verwickeld in een strijd, maar velen van ons hebben nog nooit gestreden! Willen we voor en met onze kinderen de goede strijd strijden, dan moeten we orde op zaken stellen. Als iemand kinderen voordoet hoe en met wie ze dingen moeten doen, dan willen ze wel volgen. Hanna, buurtgenoot van Eli, was zo'n ouder. Na jaren van kinderloosheid deed ze God een gelofte: 'Schenk mij een zoon, dan schenk ik hem voor zijn hele leven aan u' (1 Sam. 1:11). God beantwoordde haar gebed door middel van Samuël, die een van Israëls grootste profeten werd. Later schonk God Hanna nog meer kinderen: ze baarde nog vijf kinderen, drie zonen en twee dochters (zie 1 Sam. 2:21). Dat komt omdat God wist dat hij Hanna's diepste verlangen kon vervullen zonder dat het haar zelfzuchtig maakte. Hij wist dat ze meer geïnteresseerd was in zijn eer en profijt dan in de hare. Kan God jou als ouder ook zo vertrouwen?

The Word for Today wordt geschreven door Bob and Debby Gass and Ruth Gass Halliday.

UCB Europe web site: www.ucb.co.uk (Tel: +44 (0)1782 642000) Copyright 2010. All rights reserved.

Vertaling: Toos Kleinhout - Wijnstokgemeente Berkel en Rodenrijs.

Voor belangstellenden is het Woord voor Vandaag aan te vragen via:

tel: 010-5190444 of e-mail: info@wijnstokgemeente.nl of kijk bij www.wijnstokgemeente.nl

Referenties van The Word for Today zijn op de website vermeld.

Maandag 22 maart

'Ons resten geloof, hoop en liefde...' (1 Kor. 13:13)(NBV).

Houd de hoop levend.

In 1914 ondernam Sir Ernest Shackleton als eerste een poging om naar Antarctica te gaan. Maar zijn schip, de 'Endurance', raakte vast in het ijs en brak in tweeën. Met zijn 27 koppige bemanning strandde Shackleton honderden mijlen verwijderd van de beschaafde wereld. Ze dreven op ijsschotsen met slechts drie gammele reddingsbootjes, een paar tenten en een beperkte hoeveelheid proviand. Uiteindelijk bereikten ze een eilandje en wachtten, terwijl Shackleton met een paar man met een van de reddingsboten 800 mijl over woeste zeeën naar een walvisstation voer. Shackleton keerde terug met een reddingssloep en iedere man overleefde de 18 maanden durende nachtmerrie. Hoe hield hij de hoop bij zijn mannen levend? Ten eerste was hijzelf het voorbeeld van optimisme. Shackleton, die optimisme beschreef als 'ware morele moed', behield altijd het geloof dat hij en zijn mannen zouden overleven. En dat optimisme straalde hij uit naar zijn omgeving. Ten tweede versterkte hij hun gevoel van eigenwaarde. Hij betrok iedereen erbij door om hun mening te vragen en opdrachten te geven die hun het gevoel gaven dat ze deel waren van de oplossing. Ten derde bemoedigde hij hen. Hij zorgde voor een dosis humor en een ontspannen sfeer. Shackleton onderkende dat onder extreme omstandigheden het vermogen om de stemming op te beuren angst neutraliseert en mensen in staat stelt te focussen, zich weer op te laden en te zegevieren over angstaanjagende obstakels. Is het niet apart dat een van de weinige voorwerpen die Shackleton van het zinkende schip redde een banjo van een van de bemanningsleden was? Dat had hij gedaan om voor wat muziek te zorgen. Shackleton was een eersteklas voorbeeld van hoe één persoon hoop levend kan houden. Als jij iemand kent die in de problemen zit, dan kunnen jouw woorden van vriendelijkheid en liefde, jouw vertrouwen in hen en jouw vermogen om hun last te verlichten de hoop levend houden.

Dinsdag 23 maart

'Dan staat niets uw gebeden in de weg' (1 Petr. 3:7)(NBV).

Bekvechten en bidden.

De juiste omgeving voor beantwoord gebed is een omgeving die vrij is van 'wrok of onenigheid' (1 Tim. 2:8). God geeft zijn zegen daar waar eenheid heerst. Dat is waarom satan zo druk doende is mannen en vrouwen uit elkaar te drijven. Op die manier bidden we niet met elkaar, laat staan dat we verwachten dat we God met onze gebeden kunnen boeien. Petrus is hier heel duidelijk over: 'Behandel haar met respect... dan staat niets uw gebeden in de weg' (1 Petr. 3:7). Worden gebeden van een echtpaar gehinderd, dan heeft de duivel de sleutel van het huis in handen en kan hij in en uit wanneer hij maar wil. Jakobus beziet de dwaasheid van strijden en bidden vanuit een andere hoek. Niet alleen strijden we over van alles, maar daarna krijgen we nóg niet wat we willen. Waarom niet? In sommige gevallen komt het omdat we ervoor hadden moeten bidden in plaats van er over te strijden. In andere gevallen krijgen we het niet omdat God niet van plan is het ons te geven, zodat we het tenminste niet verprutsen. Jakobus schrijft: 'Waar komt al die strijd, waar komen al die conflicten bij u toch uit voort? Is het niet uit de hartstochten die strijd leveren in uw binnenste? U verlangt naar iets, maar krijgt het niet. U bent jaloers... U bekvecht en twist met elkaar. U krijgt niets omdat u niet bidt. En als u bidt ontvangt u niets, omdat u verkeerd bidt...' (Jak. 4:1-3). Je kunt niet tegelijkertijd bekvechten en bidden - besluit dus welke van de twee het wordt!

Woensdag 24 maart

'Zijn weldaden weigert hij niet aan wie onbevungen op weg gaan' (Ps. 84:12)(NBV).

Zegt God: 'wacht'?

De moeilijkste momenten in het leven zijn vaak de momenten waarop alles wat we van God weten niet lijkt te helpen, noch ons de gewenste resultaten geeft. Het is op dat moment dat we iets leren over zijn zwijgen. Wanneer God niets zegt, leert hij ons nog, zelfs in stilte. Hij laat ons groeien doordat hij ons ertoe aanzet om te denken, te studeren en tot conclusies te komen, terwijl hij erbij staat als de liefdevolle ouder die hij is. Geloof is uit het horen, maar geduld komt na stilte. Geduld is wat God je geeft wanneer moeilijke dingen onveranderd blijven. Het is zijn kalmeringsmiddel voor het gekwelde hart. Het is de balsem die hij op je pijnlijke spieren wrijft wanneer het voelt alsof je op het breekpunt staat. Dit zijn de momenten waarop de pijn zo lang duurt dat alleen God het benodigde geduld kan vrijmaken - pure genade om je erdoorheen te helpen.

Wachten heeft veel voordelen. Een voorbeeld: als jij leert wachten en observeren, dan zul je betere keuzes maken. Misschien ben je wel blij dat je morgen zonder moet waar je vandaag niet zonder denkt te kunnen. 'Zijn weldaden weigert hij niet aan wie onbevungen op weg gaan.' Wanneer God dus zegt dat je moet wachten, vertrouw hem dan. Of het is niet wat je nu nodig hebt, of hij heeft iets beters voor je in gedachten. En wat doe jij dan in de tussentijd? De Bijbel zegt: 'Wacht op de Heere, wees sterk, en Hij zal uw hart versterken...' (Ps 27:14)(SV). Maak je niet druk, dring niet aan, laat God werken en je komt er sterker uit en met een beter resultaat.

Donderdag 25 maart

'Hij [Henoeh] stond immers al vóór zijn opneming bekend als iemand in wie God vreugde vond' (Hebr. 11:5)(NBV).

De ultieme trofee (1).

In de film 'Cool Runnings' is het Jamaicaanse bobsleeteam zo wanhopig op jacht naar een Olympische medaille dat het ervan overtuigd is dat hun inspanningen voor niets zijn geweest als ze niet met een plak naar huis gaan. Het hele leerproces, de vreugde en de groei waaraan zij zich gewijd hebben, dat alles valt in het niet naast een stuk metaal aan een koordje. Hun trainer is een zwaargewicht die 20 jaar eerder een Olympische medaille won bij het bobsleeën en sinds die tijd niets meer heeft gepresteerd in zijn leven. Hij vertelt ze: 'Als jullie niet goed genoeg zijn voor de gouden plak, dan zijn jullie nergens goed genoeg voor.'

Jezus had het vaak over beloningen. Maar het najagen van beloningen kan ons schaden als we het om de verkeerde redenen doen. Een trofee is niet de prestatie zelf. Een trofee is niet het leerproces waarin we gegroeid zijn, de spieren die we hebben getraind of de moed die we hebben ontwikkeld. Het is slechts een symbool van de prestatie. Het is een uiterlijke bevestiging van onze waarde. Op zijn best zijn de trofeeën in de prijzenkast kleine herinneringen, iets wat ons dankbaar maakt voor het verleden en ons gemotiveerd houdt voor de toekomst. Op zijn slechts kan de trofee een relikwie worden, een middel om een vals beeld van onszelf overeind te houden.

Trofeeën brengen kortstondig plezier dat verslavend kan werken, maar het plezier neemt altijd weer af. In het boek Openbaring zien we de 24 oudsten 'hun kransen voor zijn troon leggen met de woorden: U komen alle lof, eer en macht toe, Heer, onze God...' (Openb. 4:10-11). Wanneer je God alle eer geeft, dan brengen je prestaties vreugde, maar wanneer jij de eer voor jezelf opeist, dan worden je trofeeën dof. Ze verbleken en worden een last. Kijk naar Henoeh: zijn ultieme trofee was dat hij iemand was in wie God vreugde vond.

Vrijdag 26 maart

'Wie is onze erekrans...?' (1 Tess. 2:19)(NBV).

De ultieme trofee (2).

Salomo schrijft: 'Er is niet altijd overvloed, en ook een kroon gaat niet altijd over op het volgende geslacht' (Spr. 27:24). Wanneer we proberen indruk te maken op in onze ogen belangrijke mensen, dan zijn we trofeeën aan het verzamelen. Een trofee is alles waardoor mensen naar je kijken en zeggen: wauw!

Elke baan heeft zijn trofeeën. Sommige voorgangers hebben trofeeën, trofeeën voor hun talenten, troggen waaraan het ego zich voedt. Maar het probleem met eten uit een trog is dat je alleen maar slappe kost krijgt. Schrijfster Susan Howatch vertelt over een geestelijke die zijn hele leven bezig was zich godvruchtig, wijs, liefdevol en charismatisch voor te doen. Intussen kwijnde zijn ziel weg omdat niemand hem echt kende. 'De man die ik verborgen houd, ontmoeten ze nooit. Ze zien alleen de man zoals die zich in het openbaar vertoont. Ik noem hem het glanzend imago omdat hij er in de spiegel zo goed uitziet. Maar daarachter zit de boze vreemdeling die in de spiegel verschijnt wanneer het glanzend imago er even tussenuit piept.' Zijn bediening was zijn trofee en tevens zijn gevangenis. Maar je kunt ook een ander soort trofee verzamelen - een goede. En je hoeft niemand te overtreffen om er een te krijgen. Paulus schreef naar de kerk van Filippi dat hij zijn oude kronen - zijn religieuze verrichtingen - nu als 'afval' beschouwde. Hij ging voor een nieuw soort kroon: 'wie is onze erekrans wanneer we voor Jezus staan bij zijn komst? Wie anders dan u?' (1 Tess. 2:19). Voor Paulus was de ultieme trofee niet zijn persoonlijke prestatie als schrijver of kerkbouwer. Het was de vreugde van het winnen van mensen voor Christus, van het discipelen van hen en het investeren in hun leven. Ter overdenking!

Zaterdag 27 maart

'Ikzelf leef niet meer, maar Christus leeft in mij' (Gal. 2:20)(NBV).

Volledig toegewijd aan Jezus.

Toen mensen voor het eerst op zee leerden navigeren met behulp van sterren ging er een hele nieuwe wereld voor hen open. Een bekend gezegde in die tijd was: 'Hij die een slaaf is van het kompas geniet de vrijheid van de open zee.' Wijd je volledig toe aan Christus. Laat hij je kompas zijn in het leven. Raadpleeg hem bij elke stap die je neemt. Laat hij je koers mogen bepalen en hij zal je leiden naar plekken van vrijheid en vervulling waarvan je het bestaan niet vermoedde. Wees bereid om net als Paulus te zeggen: 'Ikzelf leef niet meer, maar Christus leeft in mij.'

Op een avond dirigeerde Toscanini, de beroemde Italiaanse dirigent, het Philadelphia Symphony Orchestra. Ze speelden de negende symfonie van Beethoven, een heel moeilijk stuk om te dirigeren. De muziek was zo majestueus dat het publiek tien minuten lang applaudisseerde. Toscanini bleef maar buigen. Hij draaide naar het orkest en zij bogen. De zaal bleef klappen en juichen. Uiteindelijk draaide Toscanini zich om met zijn rug naar de zaal en sprak alleen tegen het orkest deze woorden: 'Dames en heren, ik ben niets, jullie zijn niets, Beethoven is alles!' C.S. Lewis schreef: 'Met liefde en bewondering voor iets buiten jezelf zet je één stap uit de richting van totale geestelijke ondergang, maar we zitten niet goed zolang er dingen zijn waarvoor we meer liefde en bewondering hebben dan voor God.' Kniel dus vandaag aan Jezus' voeten en zeg: 'Ik ben niets, u bent alles. Hier hebt u mijn gaven, mijn middelen en mijn dromen. Ik leg ze aan uw voeten. Ik geef ze allemaal aan u en houd niets achter.'